

© 2016 Mihaela Strenc
© 2016 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

ISBN 978-606-94205-2-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STRENC, MIHAELA

Orașul Îngerilor / Mihaela Strenc. - București : Quantum Publishers,
2016-

3 vol.

ISBN 978-606-94133-5-7

Vol. 2. - 2016. - ISBN 978-606-94205-2-2

821.135.1-31

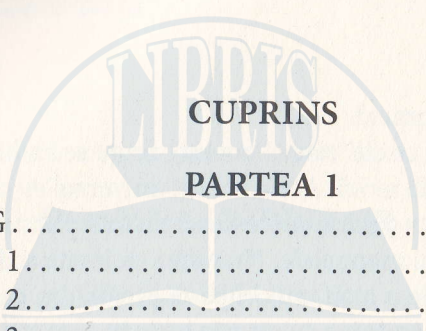
Tipărit în România

VALENTINA

Orașul Îngerilor 2

MIHAELA STRENC

CUPRINS

PARTEA I

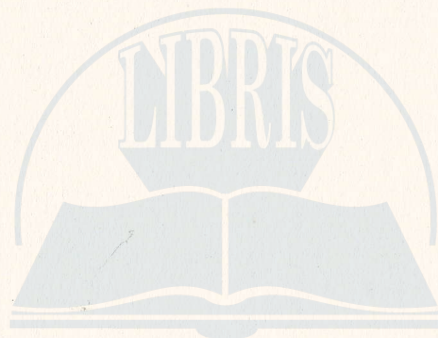
PROLOG.....	7
Capitolul 1.....	16
Capitolul 2.....	21
Capitolul 3.....	29
Capitolul 4.....	33
Capitolul 5.....	41
Capitolul 6.....	48
Capitolul 7.....	52
Capitolul 8.....	57
Capitolul 9.....	62
Capitolul 10.....	69
Capitolul 11.....	73
Capitolul 12.....	80
Capitolul 13.....	88
Capitolul 14.....	94
Capitolul 15.....	100
Capitolul 16.....	104
Capitolul 17.....	112
Capitolul 18.....	119
Capitolul 19.....	123
Capitolul 20.....	129

PARTEA II

Capitolul 1.....	137
Capitolul 2.....	145
Capitolul 3.....	149
Capitolul 4.....	156

Capitolul 5.....	162
Capitolul 6.....	168
Capitolul 7.....	171
Capitolul 8.....	175
Capitolul 9.....	180
Capitolul 10.....	185
Capitolul 11.....	190
Capitolul 12.....	194
Capitolul 13.....	197
Capitolul 14.....	203
Capitolul 15.....	207
Capitolul 16.....	213
Capitolul 17.....	216
Capitolul 18.....	220
Capitolul 19.....	230
Epilog.....	233

DOAMNA UMBRELOR - VOL. 3 -	
ORAȘUL ÎNGERILOR	236

PROLOG

Roma

Lupta avea să înceapă cât de curând. Valentina aşteptă încordată, gata să se repeadă asupra lui. Înălţându-şi capul, Rai prinse să se ridice de la pământ, şi pe măsură ce prindea viteză, cerul se întuneca. Pereţii se strâmbau, cuprinşi de umbre.

— Vino la mine, îi zise el.

Valentina încercă să se ridice, observând cu furie că o forţă nevăzută o apăsă, nelăsând-o să se desprindă de podea. Cu un efort, reuşi să zboare în cele din urmă, ce-i drept, cu greutate. Întunericul devenit tangibil o împingea în jos, aproape că nu mai putea vedea nimic în jur. Scoţând un strigăt de mânie, tânăra se avântă spre inamic. Rai trecu prin cupola de sticlă, ridicându-se tot mai sus, spre norii de furtună. Cerul se deschise în spatele lui. Întunericul se strângea în jurul ei, prinzând-o ca într-un laţ şi, cu toate astea, ea tot se sforţa să zboare.

— Ce fel de luptă e asta? murmură fata, uitându-se cu mai mare atenţie la cer.

Groaza o cuprinse când observă gaura deschisă în nori.

— Voi învinge, îşi repetă, părându-i-se că împinge un bolovan.

Era obosită, dar tot nu renunţa. Gaura din nori se lărgea, lăsând loc unui ocean întunecat în care pluteau mici focuri.

Cântecul îi vibra în piept, ca o vioară imaterială. Nicio-

dată nu se simțise așa și îi era puțin teamă. Nu mai putea vedea decât reflexia-i din apa lacului. Era cufundată în somn, iar prin ochiul visului zărea păsările rotindu-se în cerul albastru. Apa vibra în juru-i asemeni cântecului, trezind-o. Reflexia prindea încet formă, în vreme ce Lumina se deștepta. Ea era aceea ce se ridica din apă, putea să-și vadă chipul ca într-o oglindă. Lumina visa, Lumina pășea afară din vis, iar trupu-i de lumină se închea, căpătând contur.

Rai coborî mulțumit și îi zâmbi aprobator. Era prima oară când îi vedea surâsul, asta fiind cea mai mare răsplată. Mentorul ei era mai tot timpul mohorât, arătând ca un adevărat războinic – avea o statură gigantică, de aproape doi metri, părul ușor ondulat, tuns până la umeri, și ochi albaștri, înghețați. Își amintea când îl întâlnise prima oară; se speriasă atât de rău, că vreo două nopți la rând dormise cu lampa aprinsă, crezând că are de-a face cu vreun duh necurat. Acum nu se mai temea chiar atât de tare, dar îi purta un respect profund... și nu doar atât. Nu știa de unde apăruse, fiindcă refuzase cu obstinație să-i răspundă la întrebări, de fiecare dată când adusesese vorba de identitatea lui. Știa doar un singur lucru: că ar fi dat orice să fie cu el. Dar nu se putea... Probabil că Rai nici nu exista în lumea ei, fiind doar un spirit fără trup, de care nu trebuia să se apropie mai mult decât îi era permis. Nu-și dădea seama dacă și el simțea la fel, deși, de câteva ori avusese un soi de vis straniu, în care făcea dragoste cu un bărbat. Nu-i putea vedea chipul, era ca și cum s-ar fi unit cu întunericul din cameră, dar senzațiile erau intense, tulburătoare.

— Valentina, trezește-te!

Glasul mamei destrăma visul cald și fu nevoită să revină cu neplăcere la realitate. Se frecă la ochi, privind în jur la pereții albi și mobilierul simplu, de clinică.

— Haide, n-am venit aici ca să dormim!

Femeia alerga ca o sfârlează de colo-colo, ba ca să-și reîmprospăteze machiajul și să se dea cu parfum, ba ca să aranjeze cuvertura de pe pat. Era mică de statură și ușor plinuță, dar asta n-o împiedica să se îmbrace cu rochii mulate pe corp, care-i scoteau în evidență bustul generos. Și, de când divorțase, parcă ținutele-i deveniseră și mai provocatoare. Se vopsise blondă și renunțase la machiajul discret, trecând la rujuri aprinse și farduri în culori intense. Valentina, ce prefera să se îmbrace cât mai simplu cu puțință, nu era prea încântată de acea transformare a mamei. Oricât încercase totuși să-i explice că hainele ei erau potrivite pentru puștoaice, și nu pentru o tanti de aproape cincizeci de ani, aceasta nu-i dăduse nicio atenție.

— Știi ce, dacă tu vrei să te îmbraci ca o babă, n-ai decât, îi replicase ea.

Văzând că nu ajungea nicăieri, tânăra renunțase în cele din urmă să-i mai dea sfaturi cu privire la vestimentație, lăsând-o să poarte ce dorea.

— Hai mai repede, o îndemnă femeia, trăgând-o din pat. E ora nouă, trebuie să luăm micul dejun și s-o ștergem.

Valentina își târî picioarele în baie, chinându-se să se dezmeticească. Când Elena acceptase să meargă cu ea într-o excursie la Roma, se bucurase enorm. Încă nu aflase că obiectivele turistice ale mamei ei se rezumau la magazine de pantofi și restaurante. În cele trei zile de când erau acolo, nu vizitaseră decât catedrala de la gară, și asta după o lungă muncă de lămurire pe care Valentina fusese obligată s-o ducă. Nu prea avea nimic în comun cu părinții ei adoptivi: tatăl ei era un om de afaceri înstărit, care era însă mai preocupat de bani decât de soție, iar Elena n-avea decât o singură pasiune pe lume: cumpărăturile. Femeia nu lucrase niciodată, așa că divorțul îi crease o gaură enormă, dar nu

în inimă, ci în buzunar. Ca să n-o mai audă văicărintu-se cât era ziuica de lungă, tânăra îi sugerase să plece într-o călătorie, și așa aterizaseră în orașul celor șapte coline. Mă rog, pentru blonda îndrăgostită de cumpărături, era doar orașul hainelor. Cum contul din bancă se micșorase simțitor, din păcate pentru ea, magazinele erau mai mult un loc de căscat ochii, deoarece totul costa foarte scump.

— Haide, ce faci acolo? întrebă ea, smulgând-o din gânduri.

Dacă voia să prindă micul dejun, trebuia să se grăbească. Făcu rapid un duș, și apoi aruncă o privire în oglindă. Era o brunetă slăbuță, cu ochi verzi și nasul cârn. Arăta destul de bine, deși avea o frumusețe comună; în afară de asta, fiind minionă, mulți credeau că e mult mai mică decât era în realitate. La cei nouăsprezece ani ai ei, arăta ca o elevă de cincisprezece, lucru care o enerva, mai ales atunci când umbla prin cafenele și trebuia să le explice chelnerilor că nu e minoră și că are voie să bea alcool. Probabil că un machiaj mai strident ar fi rezolvat problema, dar n-avea de gând să-și schimbe stilul doar ca să pară mai în vârstă. Se pieptănă din două mișcări, apoi își prinse părul într-o coadă de cal. Își mai trase doar rochia înflorată de vară și se văzu gata de plecare.

— Așa mergi? spuse Elena.

— Ah, am uitat, făcu ea, culegându-și ochelarii de soare de pe noptieră.

Mama ei nu mai comentă nimic, grăbindu-se să iasă, iar Valentina o urmă. Scările în spirală o ametiră complet, așa că ajunse la parter mai zăpăcită decât atunci când se trezise. La acea oră nu mai era aproape nimeni, prin urmare mâncară cam pe fugă, temându-se să nu fie invitate afară.

— Fac un cappuccino foarte bun, observă Elena, sor-

bind cu nesaț din cană.

Valentina o asculta doar pe jumătate, molfăind un cornuleț, cu gândul la visul din acea dimineață.

— Unde ți-e mintea? îi întrerupse gândurile femeia. Te-ai umplut pe mâini de ciocolată!

Revenind pe pământ, își șterse degetele cu un șervețel până nu le mai simți lipicioase. Elena clătină din cap cu dezaprobare, enervând-o, și, mai mult ca să i-o plătească, o întrebă direct când aveau să meargă la Panteon.

— E doar o biserică, dragă, zise ea. Ce mare lucru?

Mama ei nu era chiar cea mai credincioasă persoană din lume. Și dacă se gândea bine, era aproape sigură că de când se cununase, femeia nu mai dăduse pe la vreo slujbă.

— Nu e o biserică oarecare! protestă fata. Trebuie să mergem! Măcar atât să vedem și noi, dacă tot am ajuns aici!

— Of, bine, fie, cedă ea, de parcă i-ar fi făcut o mare favoare. Dar pe urmă mergem la magazinul din colț, ăla unde aveau reduceri...

Fata tăcu, plină de nervi, găsind că-i era din ce în ce mai greu s-o suporte. Îl înțelegea perfect pe tatăl ei, de ce dăduse divorț, fiindcă orice bărbat cu un coeficient de inteligență mai mare ca al unei maimuțe ar fi procedat la fel. O surprindea cum de rezistase atâta vreme lângă o asemenea nevastă. Răspunsul avea legătură, în mod sigur, cu faptul că lipsea mult de acasă și nu stătuse prea mult timp în compania consoartei, ca să ajungă la suprasaturație. Așa cum se întâmplase cu biata ei fiică.

După o călătorie lungă cu un autobuz plin de turiști, Valentina ajunse, în sfârșit, în centru. Când coborî, își cercetă corpul, să vadă dacă toate membrele erau la locul lor. Șoferul gonise cu toată viteza, luând-o ba la stânga, ba la dreapta, ca la curse, tare grăbit să ajungă la destinație. De

câteva ori aproape că intră în vehiculele din față, frânând în ultima clipă.

— Bine că am ajuns! murmură fata, bucuroasă că a scăpat cu viață. Șoferii de aici sunt nebuni, mă întreb cine naiba le-a dat carnetul!

Mama ei era prea zdruncinată ca să răspundă, cărându-și picioarele cu greu. Părul i se ciufulise, așa că se opri să și-l aranjeze, luând drept oglindă geamul unei mașini. Fiica ei se opri s-o aștepte, apoi o porni pe bulevardul ce ducea în centrul vechi al orașului. Nefiind prea sigură pe unde s-o ia, consultă harta, dar, cum nu stătea bine cu orientarea în spațiu, până la urmă fu nevoită să întrebe pe cineva.

— Ia uite, făcu Elena, atrasă de vitrina unui magazin.

— Mamă, ia-o la dreapta! îi strigă tânăra, alergând s-o prindă din urmă.

Pe măsură ce se apropiau de obiectivele turistice principale, străzile se aglomerau tot mai mult, devenind neîn-căpătoare pentru marea de oameni de toate rasele și naționalitățile. Forfota te amețea: negri care vindeau nimicuri pe marginea trotuarelor, agățându-se de trecătorii curioși, persoane cu aparate de fotografiat în mână, scutere, trăsuri... Valentina era cu ochii în patru să nu se rătăcească de Elena, strângându-și gentuța în care ținea actele și banii.

— Mai e mult până la biserica aia?! întrebă aceasta pe un ton plângăreț. Deja mă dor picioarele!

În aceeași clipă, un templu impozant se ivi înaintea lor, barându-le drumul. Niște coloane cenușii vegheau intrarea, deasupra lor fiind scrijelită o inscripție în latină. Și, deși tânăra mai vizitase și alte basilici faimoase, aceasta îi tăie răsuflarea. Era diferită de tot ceea ce admirase până atunci. Elena nu păru însă la fel de impresionată, acceptând cu jumătate de gură să se așeze la coadă. Din fericire, nu avură prea mult de așteptat, și după nici douăzeci de

minute, cele două intrară.

Interiorul era simplu, auster, luminat de la înălțime de un ochi de cer. Companioana ei se duse direct la băncuțe, să se odihnească, Valentina rămânând singură. Freamătul de afară nu pătrundea și înăuntru, iar în bezna odihnitoare și răcoroasă, vizitatorii se transformau în simple siluete mișcătoare. După câteva minute, ochii tinerei se pironiră asupra unui bărbat ce stătea cu spatele la ea, cuprinsă de o senzație neliniștitoare. Imediat aproape, simțindu-se privit, necunoscutul se uită înapoi, direct la ea. Avea ochi albaștri și o expresie severă ce-i înăsprea trăsăturile regulate, parcă îmbătrânindu-l; privirea îi era atât de rece, că fata își plecă fruntea jenată. Îi era atât de cunoscut acel tânăr... deși nu știa de unde să-l ia. Nu semăna cu niciunul dintre colegii ei, și nici cu vreun vecin. Abia când acesta o apucă spre ieșire, o izbi adevărul. Cu toate că magul arăta altfel în vis, acei ochi albaștri... erau inconfundabili. Dar ce căuta acolo? Inima îi bubuia îi piept, iar corpul începu să-i tremure din cauza emoției ce-i pusese sângele în mișcare. Trebuia să facă ceva, doar n-avea să-l lase să plece așa și să se evapore în neant, înainte ca ea să-i afle numele. Era un miracol că se întâlniseră, o minune care probabil nu avea să se mai repete. Pierzându-și capul complet, îl urmă pe bărbat ca o umbră. Habar n-avea ce să-i spună sau cum să i se adreseze, însă n-avea de gând să rateze acea ocazie.

— Domnule! îl strigă ea, grăbind pasul până a ajunsă să alerge.

Străinul se făcu că n-o aude, continuând să pășească tot înainte.

— Domnule! strigă mai tare.

Lumea se holba la ea, și câțiva trecători întoarseră capetele mirați. Fără să-i bage în seamă, tânăra îl prinse pe necunoscut de braț. Surprins, acesta se răsuci spre ea, smu-